

NORGES HØYESTERETT

Den 15. februar 2017 avsa Høyesterett dom i

HR-2017-350-A, (sak nr. 2016/1047), sivil sak, anke over dom,

Staten v/Sentralskattekontoret for
storbedrifter

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Magnus Schei – til prøve)

mot

Rauma Energi AS

(advokat Helge Aarseth)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Noer**: Saken gjelder krav om fradrag for renter, jf. skatteloven § 6-40 første ledd, og reiser spørsmål om kapitaltilførsel fra en kommune til et heleid datterselskap skal klassifiseres som gjeld eller egenkapital.
- (2) Rauma Energi AS er et kraftselskap som er 100 prosent eid av Rauma kommune. I 2002 inngikk kommunen og selskapet en "avtale om ansvarlig lån" på 60 millioner kroner fra kommunen til selskapet. Om lag halvparten av beløpet kom fra utdeling av ekstra utbytte fra kraftselskapet for 2001, og resten fra nedskrivning av overkursfond. Avtalen er sentral i saken og gjengis i sin helhet:

"1. Lånets størrelse

Lånebeløpet utgjør ved inngåelse av denne avtalen NOK 60 000 000,- - kronersekst millioner 00/100.

2. Prioritet

Lånet ytes som ansvarlig lån, og långiver vedtar å stå tilbake i prioritet for andre kreditorer jfr. dekningslovens § 9-7 nr. 2. Prioritetsvikelse gjelder så vel hovedstol som renter.

3. Motregning

Långiver kan ikke benytte det ansvarlige lånet til motregning mot eventuelle krav Rauma Energi AS har på Rauma kommune.

4. Rente

På lånebeløpet skal det betales etterskuddsrente med en rentesats p.t. stor 7 %. Det skal brukes 360 rentedager i året. For år 2002 skal det betales en rente på 4,2 millioner kroner. Renta for påfølgende år skal vurderes årlig innen 01.10. av Raumas formannskap. Melding om endring skal være Rauma energi AS i hende seinest 15 dager etter vedtak er fattet. Renten kan likevel ikke endres høyere enn NIBOR 12 mnd. + 1 % p.å. Renten skal betales halvårlig med forfall den 10.06. og 10.12. Forfalte krav på rente har samme etterstående stilling som hovedfordringen jfr. punkt 2. Ved oversittelse av betalingstidspunktet blir det beregnet rente jfr. lov om rente ved for sen betaling.

5. Løpetid.

Långiver kan ikke kreve oppsiing av låneavtalen eller fremme krav om innfriing/tilbakebetaling av hele eller deler av lånebeløpet, jfr. allikevel punkt 6.

6. Låntakers retter

Låntaker har rett til å si opp avtalen med tre måneders varsel. Dersom låneavtalen blir sagt opp av låntaker, skal partene forhandle nærmere om spørsmålet knyttet til tilbakebetaling av lånet.

7. Overdragelse

Låntaker kan ikke overdra låneavtalen til tredjepart uten långivers samtykke. Ved eventuelt salg/fusjon av Rauma Energi AS kan långiver kreve hele lånebeløpet utbetalt.

8. Reforhandling

Hver av partene kan kreve reforhandling av nærværende låneavtale med tre måneders varsel dersom forutsetningen for avtalen blir vesentlig endra."

- (3) Kapitaltilførselen har blitt behandlet som et ansvarlig lån av selskapet og kommunen, både regnskaps- og skattemessig. Renten har i perioden fra 2002 til 2013 vært 7 prosent og årlig rentefradrag for selskapet 4,2 millioner kroner. Renteinntektene er skattefrie på kommunens hånd, jf. skatteloven § 2-30 første ledd bokstav c.
- (4) Den 10. januar 2013 traff Sentralskattekontoret for storbedrifter – etter bokettersyn – vedtak om endring av Rauma Energi AS' ligning for inntektsårene 2002–2008. Det ble 8. november 2013 også gjort vedtak om endring for 2011 og den 10. mars 2015 vedtak for årene 2012–2013. Ligningene for 2009 og 2010 ble ikke endret, da de formelle vilkårene ikke var oppfylt.
- (5) Sentralskattekontoret fant at kapitaltilskuddet fra Rauma kommune til Rauma Energi AS måtte anses som egenkapital og ikke lån. Konsekvensen var at selskapet ikke fikk fradrag for rentekostnadene. Den alminnelige inntekten ble økt med 4,2 millioner kroner de aktuelle årene, og selskapet ble ilagt tilleggsatt.
- (6) Vedtaket ble påklaget av Rauma Energi AS til Skatteklagenemnda, som 11. juni 2014 forkastet klagen med tre mot en stemme.

- (7) Rauma Energi AS tok ut stevning mot staten ved Romsdal tingrett. Tingretten avsa 26. juni 2015 dom med slik domsslutning:
- "1. **Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter frifinnes.**
 2. **Rauma Energi AS dømmes til innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av dommen å betale sakskostnader til Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter med 82 216 – åttitotusentohundreogseksten – kroner."**
- (8) Tingretten kom til at det var likheten med egenkapital som var mest fremtredende ved kapitaltilførselen, og la avgjørende vekt på at avtalen ikke fastsatte noen ubetinget tilbakebetalingsplikt. Selskapet hadde derfor ikke krav på rentefradrag.
- (9) Rauma Energi AS anket til Frostating lagmannsrett, som avsa dom 14. mars 2016 med slik domsslutning:
- "1. **Ligningen av Rauma Energi AS for inntektsårene 2002–2008 samt 2011–2013 oppheves. Ved ny ligning legges til grunn at rente på ansvarlig lån fra Rauma kommune er fradragsberettiget.**
 2. **Rauma Energi AS tilkjennes 308.788 – trehundreogåttetusensyv hundreogåttiåtte – kroner i sakskostnader for tingrett og lagmannsrett. Beløpet forfaller til betaling innen 2 – to – uker etter at dommen er forkynt."**
- (10) Lagmannsretten kom til at kapitalen måtte klassifiseres som gjeld. Det ble lagt avgjørende vekt på at kommunen – som eeneier av Rauma Energi AS – "realistisk vurdert" kunne bringe det fulle beløpet til forfall, og at selskapet svarte rente av kapitalen.
- (11) Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter har anket til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen. Innenfor sakens rammer står saken i samme stilling for Høyesterett som for lagmannsretten.
- (12) Den ankende part – *staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (13) Avtalen mangler så vesentlige elementer av hva et lån er, at den må ses som en avtale om egenkapitalinnskudd. Siden rentekostnader er fradragsberettiget på selskapets hånd, men ikke skattepliktige på kommunens hånd, brytes den skatterettslige symmetrien. Avtaler om hybride finansinstrumenter som er motivert av skatterettslige regler, kan ikke aksepteres med mindre avtalene medfører realitet for partene.
- (14) Avtalen mellom Rauma Energi AS og kommunen inneholder hverken bestemmelser om nedbetaling av kapitalen eller sentrale misligholdssanksjoner. Kommunen har i praksis fraskrevet seg de viktigste rettigheter som en långiver normalt har.
- (15) Det er feil når lagmannsretten legger avgjørende vekt på at kommunen i kraft av å være eeneier kan instruere selskapet og på den måten sørge for tilbakebetaling. Generalforsamlingen i selskapet og kommunen er egne rettssubjekter og vil ut fra sine ulike roller også kunne ha motstridende interesser. Avgjørende er avtalens reelle innhold, ikke partenes maktforhold eller hva partene kunne ha avtalt seg imellom.

- (16) Det går dessuten ikke klart fram av avtalen om det skal ytes renteavkastning eller overskuddsbasert avkastning. Det er ikke fastsatt noen referanse til normrente eller annet, og långiver står dermed fritt til å fastsette renten innenfor rentetaket. Det åpner opp for rentejustering etter overskuddsbaserte kriterier og ut fra en vurdering av kommunens samlede økonomiske interesser.
- (17) Samlet sett har kapitalinnskuddet større likhetstrekk med et egenkapitalinstrument enn et lån, og selskapet har da ikke fradragsrett.
- (18) Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter har lagt ned slik påstand:
- "1. Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter frifinnes.**
 - 2. Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter tilkjennes sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett."**
- (19) Ankemotparten – *Rauma Energi AS* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (20) Avtaletolkningen og klassifiseringen må ta utgangspunkt i at Rauma kommune og Rauma Energi AS er to adskilte retts- og skattesubjekter. Men det at detaljeringen av avtalen er påvirket av partenes forhold seg imellom, kan ikke tillegges stor vekt.
- (21) Partene har regnskaps- og skattemessig behandlet kapitaltilskuddet som et ansvarlig lån.
- (22) Avtalen gir ikke selskapet rett til å bruke kapitalen til å dekke løpende tap. Kapitalen har altså ikke tapsabsorberende evne i selskapets levetid. Dette taler med tyngde for at det ikke er egenkapitaltilskudd.
- (23) Punkt 4 i avtalen fastsetter at renten skal bestemmes året i forveien. Det viser at avkastningen er uavhengig av selskapsresultatet i det året den skal betales. I tillegg fastsettes rentesatsen av kommunen som kreditor, i motsetning til utbytte som vedtas av selskapets generalforsamling. Begge deler tilsier at det reelt sett er et ansvarlig lån.
- (24) Heller ikke er kommunen gitt rett til innflytelse over selskapet. Det er vanlig ved egenkapitaltilskudd, og mangelen på slike rettigheter taler for at det er et lån.
- (25) Det kan ikke legges avgjørende vekt på at selskapet ikke har noen ubetinget tilbakebetalingsplikt. Et trekk ved egenkapital er at kapitalinnskyter bare har krav på en andel av differansen mellom aktiva og passiva ved likvidasjon (residualen), det vil si det som er igjen når alminnelige kreditorer har fått sitt. Ved avslutning av avtaleforholdet har kommunen rett til å få tilbake den nominelle hovedstolen, noe som er typisk for låneforhold.
- (26) Klausulen om at kommunen kan si opp låneavtalen ved overdragelse av selskapet, er ikke upraktisk, med den omfattende omstruktureringen som foregår i kraftbransjen.
- (27) Avtalen om forsinkelsesrente ved mislighold av rentebetalingen trekker i retning av lån. Manglende klausul om andre misligholdsvirkninger er av mindre betydning. Kommunen ville uansett kunne heve avtalen ved vesentlig mislighold med støtte i alminnelige obligasjonsrettslige prinsipper.

(28) Avgjørende etter en helhetsvurdering er at kapitalbeløpet ikke har noen tapsabsorberende evne, og at kommunen har rett på rente uavhengig av driftsresultat eller selskapsbeslutning.

(29) Rauma Energi AS har lagt ned slik påstand:

"1. Anken forkastes.

2. Rauma Energi AS tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett."

(30) *Mitt syn på saken*

(31) Spørsmålet er om Rauma Energi AS har krav på fradrag for renteutgifter, jf. skatteloven § 6-40 første ledd, som lyder slik:

"Det gis fradrag for renter av skattyters gjeld."

(32) Fradragsretten beror altså på om en kapitaltilførsel har karakter av lån. Dersom det er egenkapital og ikke lån, gis det ikke fradrag for utgifter til kapitalavkastningen.

(33) Hverken loven selv eller forarbeidene til § 6-40 gir videre veiledning for skillet. I vårt tilfelle dreier det seg om et såkalt hybrid finansinstrument, som dels har egenskaper som er typiske for lån, og dels egenskaper som er typiske for egenkapital. Som lagmannsretten har lagt til grunn, skal det da foretas en samlet vurdering av kapitalinnskuddets egenskaper. Det avgjørende er om kapitaltilførselen har størst likhet med lån eller med egenkapital. Jeg viser til Ot.prp. nr. 1 (2001–2002) kap. 13.3, hvor det i forbindelse med reglene om beskatning av fondsobligasjoner heter:

"... Klassifiseringen av kapitalen i skattemessig sammenheng må etter dagens skatteregler bero på om det er likheten med lån eller med egenkapital som er det mest fremtredende. Dette må avgjøres på bakgrunn av en helhetsvurdering av de relevante momenter. Sentrale momenter i denne vurderingen er:

- Foreligger det en plikt for selskapet til å tilbakebetale kapitalen
- Er kapitalen rentebærende eller er avkastningen overskuddsavhengig
- Kapitalens prioritet ved insolvens eller likvidasjon
- Hvorvidt kapitalen kan benyttes til dekning av løpende tap
- Medfører innskudd av kapital innflytelse over selskapet
- Kapitalens formelle status og behandling"

(34) At det skal foretas en samlet vurdering av de vesentlige trekk ved forholdet, er også lagt til grunn i Rt. 2001 side 851 (*preferansekapital*) på side 863 og Rt. 2010 side 790 (*Telecomputing*) avsnitt 44.

(35) Jeg starter derfor med å gå gjennom de ulike momentene som kan være relevante ved vurderingen.

(36) *Partenes formelle behandling av kapitalinnskuddet*

- (37) Hva partene har kalt avtalen, danner utgangspunktet for vurderingen, men utgjør heller ikke mer enn det, jf. *preferansekapital* på side 865:

"Partenes betegnelse av avtalene kan ikke være avgjørende, og neppe heller av vesentlig betydning for vurderingen av dem."

- (38) Det er den privatrettslige realiteten mellom partene som er avgjørende, jf. *Telecomputing* avsnitt 43. Vurderingen skal foretas på grunnlag av rettsforholdets karakter ved etableringen, jf. Rt. 1998 side 383 på side 392.
- (39) Avtalen er her kalt ansvarlig lån. Både Rauma Energi AS og Rauma kommune har behandlet kapitaltilskuddet som lån i regnskap og selvangivelser. Som nevnt kan dette imidlertid ikke tillegges særlig vekt – det er det reelle forhold basert på avtalegrunnlaget som må være avgjørende.
- (40) *Krav på tilbakebetaling*
- (41) Det mest sentrale kjennetegnet for gjeld er at låntaker har en alminnelig og ubetinget plikt til å betale tilbake kapitalen. Dette er da også det viktigste momentet ved avgjørelsen av om en kapitaltilførsel skal anses som lån eller egenkapital, jf. *Telecomputing* avsnitt 44, hvor det innledningsvis heter:
- "Det som skiller lån fra et selskaps egenkapital, er at det for lån foreligger en alminnelig tilbakebetalingsplikt, mens egenkapitalen bare kan kreves tilbakebetalt ved likvidasjon, utløsning eller lignende, og da som en andel av differansen mellom selskapets eiendeler og forpliktelser på dette tidspunkt."**
- (42) I avtalen mellom Rauma Energi AS og Rauma kommune er det ikke sagt noe om avdragsbetaling eller forfallstidspunkt. Tvert imot er det i punkt 5 uttrykkelig bestemt at kommunen hverken kan si opp låneavtalen eller kreve lånet innfridd eller tilbakebetalt. Kommunen har med andre ord fraskrevet seg retten til å si opp lånet og har også gitt avkall på den alminnelige påkravsretten etter gjeldsbrevloven § 5 første ledd andre punktum.
- (43) I tillegg følger det av avtalens punkt 3 at kommunen ikke kan bruke lånet til motregning mot eventuelle krav som kraftselskapet måtte rette mot kommunen.
- (44) Heller ikke i avtalens punkt 7 om overdragelse ligger det noen alminnelig eller ubetinget betalingsforpliktelse for kraftselskapet. Det at kommunen kan kreve lånet innfridd ved salg, forutsetter at kommunen avhender selskapet og velger å si opp avtalen i den forbindelse. Det er snakk om en svært begrenset og betinget tilbakebetalingsplikt.
- (45) Kraftselskapet har på sin side rett til å si opp lånet og betale tilbake kapitalen etter punkt 6 i avtalen. Men selv ved låntakers oppsigelse er det ikke noen ubetinget tilbakebetalingsplikt etter avtalen – partene skal "forhandle nærmere om spørsmålet knyttet til tilbakebetaling av lånet". Dette er ingen avtaleklausul som kjennetegner vanlige gjeldsinstrumenter.
- (46) Lagmannsretten viser til at det å legge avgjørende vekt på lånets permanente karakter etter avtalen, er en "formell betraktning" som "underslår åpenbare realiteter mellom partene", nemlig at Rauma kommune er eneeier av kraftselskapet. Lagmannsretten legger

dermed avgjørende vekt på at kommunen som generalforsamling i Rauma Energi AS kan gi instruks til styret i selskapet om å si opp avtalen.

- (47) Spørsmålet om man står overfor gjeld eller egenkapital må imidlertid primært vurderes ut fra avtalen mellom partene. At kommunen har dominerende innflytelse over selskapet, er ikke noe som følger av avtalen, men skyldes kommunens eierposisjon. Kommunen og selskapet er dessuten to ulike rettssubjekter som prinsipielt sett skal vurderes hver for seg. Når kommunestyret opptrer som sådant, ivaretar det kommunens rolle som kreditor. Når kommunestyret opptrer som generalforsamling i selskapet, ivaretar det selskapets rolle som debitor. Rauma kommune og generalforsamlingen i Rauma Energi AS kan derfor ikke likestilles ved avgjørelsen av om kapitalinnskuddet er gjeld eller egenkapital.
- (48) I utgangspunktet skal selskaper som står i interessefellesskap, behandles som separate selskap. Noe annet ville føre til at samme rettsforhold kunne bli klassifisert skatterettslig ulikt avhengig av eierforholdet mellom partene. Kravene til dokumentasjon for at det er realitet i et avtaleforhold som er delvis skattemessig motivert, vil gjennomgående være strenge når avtalen er inngått mellom parter som har et interessefellesskap, jf. Rt. 2000 side 1739 på side 1747.
- (49) Noe annet er at eierforholdet kan gjøre at momenter som normalt vil ha betydning for skillet mellom gjeld og egenkapital, får redusert vekt fordi eierforholdet gjør momentene mindre egnet til å gi veiledning om karakteren av kapitaltilskuddet.
- (50) Mangelen på avtale om en alminnelig og ubetinget tilbakebetalingsplikt for selskapet gjør at kapitalinnskuddet har "evigvarende" karakter så lenge kommunen er eier av selskapet. Dette taler med tyngde mot å klassifisere kapitalinnskuddet som "gjeld" i skattelovens forstand.
- (51) *Manglende misligholdsbeføyelser*
- (52) Et annet moment ved vurderingen er om det er fastsatt misligholdsvirkninger ved manglende oppfyllelse av låneforpliktelsen, jf. *preferansekapital* på side 866 hvor det heter:
- "Fraværet av bestemmelser om mislighold i tre av avtalene taler imidlertid for at det foreligger egenkapital og ikke gjeld, da det er vanskelig å tenke seg at en kreditor ikke vil ta inn en slik bestemmelse."**
- (53) En avtalt rett for kapitalinnskyter til å heve eller reforhandle avtalen ved mislighold er vanlig ved lån. Det motsatte gjelder for egenkapital, som jo ikke kan sies opp av kapitalinnskyter, og heller ikke gir rett til løpende avkastning før selskapet har besluttet det.
- (54) I avtalen mellom kraftselskapet og kommunen er det gitt regler om morarente ved forsinket rentebetaling, jf. avtalens punkt 4. For øvrig er det ikke fastsatt misligholdsbestemmelser, herunder hevingsrett.
- (55) Mangelen på misligholdsregler må imidlertid ses i sammenheng med at det ikke er avtalt tilbakebetalingsplikt for selskapet. Når selskapet ikke har noen slik plikt, er det heller ikke behov for sanksjoner mot unnlatt tilbakebetaling. Heller ikke ved mislighold av selskapets renteforpliktelse er det imidlertid fastsatt andre sanksjoner enn forsinkelsesrente. Selv om

bakgrunnsretten nok kunne gi grunnlag for ytterligere misligholdsbeføyelser, kan mangelen på regulering av dette i avtalen trekke i retning av egenkapital. Noe tungtveiende moment er dette imidlertid ikke, idet bestemmelsen om morarente langt på vei vil gi de sanksjoner som er nødvendige i avtaleforholdet.

- (56) *Om kapitalen er rentebærende eller overskuddsavhengig*
- (57) Dersom avkastningen av kapitalinnskuddet fastsettes uavhengig av selskapets økonomi, er det et trekk som er typisk for låneavtaler, jf. *preferansekapital* side 865. Derimot vil bestemmelser om at avkastningen skal være overskuddsbasert, trekke i retning av egenkapital.
- (58) I avtalens punkt 4 er det fastsatt at renten er 7 prosent første året, at den fastsettes forskuddsvis og betales etterskuddsvis, og at den deretter kan reguleres årlig av kommunen, men "ikke endres høyere enn NIBOR 12 mnd. + 1 %". I praksis har renten i den perioden ligningsvedtakene gjelder, blitt holdt uendret på 7 prosent.
- (59) Avtalen sier ikke noe om at renten skal avpasses til selskapets økonomi. Riktignok gis kommunen adgang til å nedjustere rentesatsen dersom selskapsresultatet skulle tilsi dette. Sammenlignet med egenkapital, hvor utbyttets størrelse bestemmes av selskapets generalforsamling basert på selskapsresultatet, har reguleringen av avkastningen her likevel karakter av en renteklausul. Renten følger i utgangspunktet av avtalen, den fastsettes forskuddsmessig av kreditor, og den er etter avtalen ikke bundet til selskapets overskudd. Dette er altså et moment som trekker i retning av lån.
- (60) *Kapitalens tapsabsorberende evne under løpende drift*
- (61) En långiver vil normalt ha betinget seg rett til tilbakebetaling av hele hovedstolen. Dersom kapitaltilskuddet kan nedskrives av låntaker til dekning av tap under den løpende driften, er dette derfor et trekk som taler i retning av at det er egenkapital, jf. *preferansekapital* på side 865 og *Telecomputing* avsnitt 48.
- (62) Avtalen mellom Rauma Energi AS og kommunen gir ikke selskapet rett til å anvende kapitaltilskuddet til dekning av løpende tap. Dette må imidlertid ha mindre vekt når det ikke er avtalt tilbakebetaling av lånet. Selskapet står da i praksis fritt til å disponere kapitalen.
- (63) *Kapitalens prioritet ved insolvens eller likvidasjon*
- (64) Dersom kapitalyter har vedtatt å stå tilbake i prioritet for andre kreditorer ved insolvens eller likvidasjon, trekker det vanligvis i retning av egenkapital.
- (65) I vår sak er det avtalt at kapitaltilskuddet er et ansvarlig lån, jf. avtalens punkt 2, og långiver har akseptert å vike for selskapets øvrige kreditorer i tilfelle konkurs, jf. dekningsloven § 9-7 nr. 2. Etterprioriteringen og den svekkelsen av kreditors stilling som følger med å gi et ansvarlig lån, kan ikke i seg selv føre til at lånet anses som egenkapital. Imidlertid vil slike kapitaltilskudd stå mer utsatt til for å bli omklassifisert til egenkapital på annet grunnlag sammenlignet med lån uten slik etterprioritet, jf. Hugo Matre, *Gjeld og renter*, 1. utgave (2012) side 166.

- (66) Rauma Energi AS har anført at det at kapitalen her har prioritet foran egenkapitalen ved likvidasjon, taler for at det er gjeld. For kommunen som eneeier er det imidlertid uten betydning om kapitaltilskuddet har prioritet før eller etter aksjekapitalen. Om kapitalinnskuddet splittes opp i egenkapital og ansvarlig lån, eller bare består av egenkapital, vil være uten betydning for kommunens dekningsrett ved en eventuell konkurs så lenge kommunen er kravshaver for begge deler. Dette gjelder uavhengig av selskapsbeslutning eller andre forhold; det er en faktisk virkning av at kommunen er eneeier av både kapitaltilskuddet og selskapet. Etter min mening må det derfor legges vekt på at en slik splitting av kommunens kapitalinnskudd ikke har noen reell betydning for kommunen.
- (67) *Kontroll- og styringsrett*
- (68) I følge Ot.prp. nr. 1 (2001–2002) kap. 13.3, som jeg tidligere har sitert fra, kan det også være av betydning om kapitalinnskuddet gir rett til innflytelse over selskapet. Dersom det ikke gis slike rettigheter etter avtalen, kan det tilsi at det er et låneforhold.
- (69) Avtalen gir ikke kommunen noen organisatorisk innflytelse over selskapet. Jeg kan imidlertid ikke se at dette tilsier at kapitaltilførselen er gjeld i vår sak. Som eneeier hadde kommunen allerede all innflytelse i selskapet.
- (70) *Samlet vurdering*
- (71) En samlet vurdering av avtalen tilsier etter mitt syn at kapitaltilskuddet skatterettslig må klassifiseres som egenkapital. Selskapets utbetaling av avkastning kan da ikke trekkes fra som renter på gjeld. Av størst betydning for mitt syn er at kommunen har frasagt seg retten til å kreve tilbakebetaling av kapitalen så lenge kommunen er eier av selskapet. Jeg viser også til at det var uten reell betydning for partene at kommunens kapitalinnskudd i selskapet var splittet i egenkapital og "ansvarlig lån". De andre momentene i saken trekker i ulik retning, og har uansett ikke tilstrekkelig vekt til å oppveie mangelen på tilbakebetalingsplikt.
- (72) Jeg har etter dette kommet til at ligningsvedtakene i saken er gyldige, og at anken må tas til følge.
- (73) Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter har vunnet fram med sitt syn. Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å gjøre unntak fra lovens hovedregel om dekning av motpartens sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2. Det er krevd omkostninger for tingretten med 82 216 kroner, for lagmannsretten med 60 900 kroner og for Høyesterett med 129 775 kroner. I tillegg kommer rettsgebyr for Høyesterett. Kravet godtas.
- (74) Jeg stemmer for slik dom:
1. Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter frifinnes.
 2. I sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett betaler Rauma Energi AS til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter – 300 566 – trehundretusenfemhundreogsekstiseks – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (75) Dommer **Falch:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (76) Dommer **Kallerud:** Likeså.
- (77) Dommer **Webster:** Likeså.
- (78) Justitiarius **Øie:** Likeså.
- (79) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter frifinnes.
2. I sakskostnader for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett betaler Rauma Energi AS til staten v/Sentralskattekontoret for storbedrifter – 300 566 – trehundretusenfemhundreogsekstiseks – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: